

Hồi Thứ Hai Mười Ba

ÂM MỬU BẠI LỘ

Hàn Kỳ thấy thế lập tức đứng dậy quát lớn:

– Khoan đã lão phu chẳng cần Long vân lệnh gì cả, lão chỉ hỏi người: nếu chúng ta không gia nhập tổ chức này các người chuẩn bị đối xử với chúng ta ra thế nào?

Thiếu phụ cười khanh khách nói:

– Nếu không gia nhập bốn hội, tức là không phải hội viên, đương nhiên sẽ chiếu theo quy luật xử phạt.

Hàn Kỳ hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Quy luật của hội, chẳng lẽ còn có việc xử phạt những kẻ không phải là hội viên sao?

Lão già cảm y lớn tiếng nói:

– Quy luật bốn hội, phạm những kẻ biết được nội tình mà không gia nhập, tức là chống bang lập tức bị giết ngay.

Phải biết mọi người có mặt đều là những nhân vật xưng hùng một phương, tuy thấy bảo vật có ham nhưng đâu chịu cúi đầu mù quáng. Thoạt tiên vì chưa hiểu chính xác, nên còn im lặng. Giờ nghe những lời thách đố, không khỏi huyền não rùm lên, thậm chí có người đứng dậy chửi rửa ngay trước mặt.

Thiếu phụ sắc diện vẫn không đổi, cười nhạt nói:

– Tốt hơn là quý vị nên lựa chọn sớm tỵ, để trễ thì không còn cơ hội nữa.

Cừu Cốc nhìn rõ gương mặt của thiếu phụ, mừng tượng như đã gặp qua nơi đâu. Suy nghĩ giây lát mới nhớ lại là gương mặt của thiếu nữ cung trang cùng thiếu phụ này giống nhau y hệt.

Thiếu phụ đợi cho những tiếng ồn ào lắng xuống mới cất giọng nói:

– Lời nói của bốn tọa không hề thay đổi. Nếu vị nào đã quyết định rồi, cứ việc vào trong kho mà lấy, rồi sang con đường phía sau Tàng trân thất chờ đợi, sẽ có người đưa quý vị ra ngoài.

Ma lực của bảo vật lúc nào cũng mạnh. Mắt nhìn những rương bảo vật trước mặt, đã có một số người vì nó mà chuyển lòng.

Giang hán song hùng là hai kẻ đầu tiên đứng dậy cung tay nói:

– Ngu huynh đệ nguyện xin gia nhập, dám mong phu nhân tiếp nhận.

Nói dứt liền bước đến vác mỗi người một rương, đoạn đi về phía sau mắt

dạng.

Phần đông mọi người đều có tính a dua, Giang hán song hùng vừa dẫn đầu đi trước, lập tức số người cũng rần rần làm theo. Chẳng bao lâu mọi người có mặt đều gia nhập hết một phần ba, còn lại hai ba mươi người có tiếng tăm, trong đó bao gồm các thủ lĩnh của Tam cốc, nhị trang cùng Nhất bảo.

Thiếu phụ nhìn thấy bọn họ vẫn ngồi yên bất động lại cười nhẹ nói:

– Quý vị nhất định không muốn nhập hội, bốn tọa cũng không cưỡng ép. Giờ cho thêm quý vị một thời gian để suy nghĩ, quá hạn định sẽ không còn cơ hội nữa.

Hàn Kỳ cười ha hả nói:

– Suốt đời lão phu chưa từng thấy qua trên châu dày đến cả thước như vậy. Vị nào có hứng thú có thể cùng lão đi lãnh một rương về hưởng tuổi già.

Lời nói dứt ông đã đứng dậy tiến về phía Tàng trần thất, thiếu niên tuần tú ngồi gần bên ông cũng cất bước đi theo, hai người đến cửa Tàng trần thất.

Lâu nay trên giang hồ Hàn Kỳ có tiếng là hay cố chấp sự sai lầm của người khác, không ngờ giờ lại bị lòng tham làm mờ lý trí, mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bỗng thấy Hàn Kỳ quay phắt người lại lớn tiếng quát:

– Chẳng lẽ quý vị đành ngồi đấy chờ chết sao? Muốn thoát khỏi nơi đây cần phải giữ lấy con yêu phụ này trước!

Lời nói dứt ông liền tuốt kiếm trên lưng ra cầm tay, chặn ngay tại cửa. Thì ra ông ta giả vờ gia nhập đảng thừa cơ đến chặn ngay đường rút của kẻ địch.

Quần hùng giờ mới tỉnh ngộ, Kim Kiếm thư sinh đứng dậy trước hết hét lớn:

– Đêm nay chúng ta cũng như kẻ đồng thuyền đang gặp nạn, vậy nên bỏ hết những việc thù hằn sang một bên, lo thoát khỏi nơi đây trước mới được.

Nói dứt đường kiếm tung ra, đâm vào thiếu phụ. Ông vốn là một trong Thất đại danh gia, đâu phải tầm thường. Lưỡi kiếm vừa múa lên, khí lạnh liền tỏa ra tứ phía.

Thiếu phụ thấy Hàn Kỳ cùng Kim Kiếm thư sinh đã động thủ, thần sắc vẫn không thay đổi cười nhạt nói:

– Bốn tọa đã biết rõ các người chẳng phải tầm thường, nếu không cho các người nếm chút mùi cay đắng thì các người đâu biết lợi hại.

Lời nói dứt tay áo rộng nhẹ nhàng phất ra. Lưỡi kiếm của Kim Kiếm thư sinh như bị phải một vách tường cản trở, không thể nào đâm vào được.

Kim Kiếm thư sinh thâm kinh sợ, nhưng nào chịu thua dễ dàng vậy, liền đổi thế kiếm công ra. Không ngờ tay vừa đưa tới thì vạt áo của thiếu phụ tựa như một con rắn định buột chặt vào cổ tay ông, khiến ông hoảng hồn, vội thu thế lại nhảy

lùi tám thước. Đẳng này thiếu phụ vẫn như chẳng có việc gì cứ đứng yên tại chỗ.

Trong lúc Kim Kiếm thư sinh ra tay đấu với thiếu phụ, thì quần hùng cũng phát động đấu với bọn áo vàng.

Chỉ còn Cừu Cốc, Hồng Liễu, Khất tiên, Thanh Thu mấy người vì chưa cần thiết mấy nên đứng ngoài trợ trận.

Kim Kiếm thư sinh công không được thiếu phụ, trái lại còn suýt bị văng kiếm khỏi tay. Hàn Kỳ thấy thế nhú mày, vội vung kiếm ra trợ giúp.

Thiếu niên anh tuấn cũng rút kiếm khỏi bao, công tới tấp vào người thiếu phụ.

Trong lúc không kịp đề phòng, thiếu phụ phải lùi lại hai bước tránh né. Thiếu niên anh tuấn lại đánh ra một đường, kiếm thức như nước vỡ bờ tình diệu tuyệt luân, kỳ ảo lạ thường, khiến cho thiếu phụ như đang bị vây trong rừng kiếm.

Thiếu phụ không ngờ đối phương có những thức kiếm quá dũng mãnh, buộc phải thối lui vào giữa đại thính.

Cừu Cốc đứng ngoài chăm chú nhìn những đường kiếm của chàng thiếu niên dễ mến kia, nhận thấy thức nào cũng tinh ảo cả, chỉ tiếc rằng kinh nghiệm chiến đấu của chàng ta không có. Chàng đoán ngay thiếu niên cũng không thể cầm cự được lâu.

Quả nhiên thiếu phụ đã lấy lại được thế đứng, liền tung mình một cái thoát ra khỏi vòng vây, mặt tái xanh quát hỏi:

– Người là môn hạ của ai? Nói mau!

Chàng thiếu niên anh tuấn vẫn bậm môi công tới, chẳng nói chẳng rằng.

Thiếu phụ vừa nóng lòng vừa tức giận, mặt lộ sát khí, cười gằn:

– Người không nói ta cũng hiểu! Hừ, cho dù lão ấy có đến đây, ta cũng chẳng sợ hấn!

Vừa nói hai tay áo tung bay, chỉ mấy chiêu đã khiến thiếu niên bị dồn vào thế thủ.

Nguyên do bởi nội lực cùng kinh nghiệm của thiếu niên anh tuấn ấy còn quá kém, nên dù cho kiếm pháp có tinh diệu đến đâu cũng vô phương phát huy được uy lực của nó.

Thiếu phụ vốn đã cố tâm giết chết cậu ta, nên công chẳng nương tay, phút chốc đã dồn thiếu niên vào rừng chướng.

Cừu Cốc biết thiếu niên này thế nào cũng bị thất bại, ngầm vận chân lực chuẩn bị ra tay cứu trợ.

Lúc ấy thiếu niên đột nhiên sử dụng môn Kim phong ngọc lộ, mũi kiếm đâm thẳng vào Huyền cơ huyết của thiếu phụ.

Thiếu phụ cười nhạt một tiếng, tay áo bên trái phất ra chiêu Xuân hồi đại địa,

đánh vệt lưới kiếm đối phương tay trái lẹ như chớp, năm đầu ngón tay chụp vào ngực.

Thiếu niên anh tuấn bị đánh vệt thế kiếm, trước ngực để hở, biết chắc thế nào cũng bị thương dưới chưởng của thiếu phụ.

Cừu Cốc thấy thế quát lớn, tung mình nhảy ra, xuất chỉ điểm tới. Một đạo hồng quang tuôn ra, thiếu phụ hoảng sợ tránh lùi năm thước, thiếu niên anh tuấn nhờ thế mới khỏi mang thương. Trong vụn tử nhứt sinh, may được người cứu, thiếu niên vội quay đầu nhìn lại, thì thấy kẻ thi ân lại là một thiếu niên y hệt như mình, không khỏi hổ thẹn cung tay nói:

– Đa tạ huynh đài đã cứu giúp!

Cừu Cốc cười lớn:

– Việc ấy là bốn phận của người nghĩa hiệp, huynh đài cần chi để ý đến.

Thiếu phụ bị Cừu Cốc sử dụng Dung kim chỉ đẩy lui, trong lòng bức tức, không dè hai thằng nhỏ coi chẳng ra gì, thế mà đã khiến nàng phải bận trí.

Thiếu phụ liền đưa tay lên không quơ qua quơ lại mấy cái, Cừu Cốc bỗng cảm thấy choáng váng, người chàng như không đứng vững. Thiếu niên anh tuấn vội thất thanh gọi lớn:

– Huynh đài chú ý! Mê hồn chưởng đấy!

Như hồi chuông cảnh tỉnh, Cừu Cốc hiểu ra ngậm vận khí vào hai tay, lập tức xử chiêu Giang vũ phi phi đánh tạt luồng âm nhu của đối phương.

Thiếu phụ tưởng rằng đã chế phục được Cừu Cốc, nào ngờ bị thế đánh của chàng phá vỡ âm mưu của mình. Lòng lại càng thêm nổi giận, quyết tâm giết chết hai thiếu niên này mới nghe.

Nàng buông tiếng cười ghê rợn, tay ngọc lại giơ lên từ từ đánh ra một chưởng. Thế này không nghe tiếng gió cũng chẳng thấy tiềm lực. Chỉ có một đạo thanh quang mờ ảo xẹt ra.

Cừu Cốc vừa nghe tiếng cười của thiếu phụ, lại thấy gương mặt của bà ta khác lạ, đã đoán ngay ý định của đối phương. Chàng liền tụ khí toàn thân, đợi cho thế chưởng của thiếu phụ phát ra, chàng cũng sử dụng ngay thế Giang vũ phi phi ra đối phó.

Thì ra thiếu phụ đã sử dụng môn Ất mộc chân khí đẩy một luồng kinh lực vô hình để công địch. Nào ngờ bị đối phương âm thầm hóa giải. Dù vậy Cừu Cốc cũng bị đẩy lùi hai bước.

Không chần chừ chàng liền quát to một tiếng, vung chưởng đánh ra thế Khói trùn tứ phía, Cát bắn mù sa, Cổ tông treo ngược, một lượt sử dụng ba chiêu mười tám thức, toàn là thế lợi hại trong Tiềm long cửu thức của Thái bạch tiên ông.

Lập tức trong đại thính cát bay mù mịt, khói tỏa tứ bề, một tiềm lực như bài

sơn đảo hải bắn thẳng vào đối phương.

Tuy võ công của thiếu phụ cao không thể tưởng không song đứng trước chưởng pháp tuyệt luân này, cũng đành chịu lép, thân hình nàng như cánh bướm, bay bổng lên không. Đợi cho Cửu Cốc sử dụng xong ba chưởng ấy, mới dám hạ mình xuống đất, vội đến trước mặt chàng kinh dị hỏi lớn:

- Người đã học chưởng pháp này của ai?
- Đây là tuyệt kỹ của sư môn, người hỏi làm gì?

Ánh mắt sáng quắc, thiếu phụ nhìn thẳng vào mặt Cửu Cốc gần giọng:

- Thật người không nói?
- Không nói là không nói, có chi mà thật với giả!
- Vậy thì người muốn chết rồi?

Lời nói dứt nàng vung tay đánh ngay vào ngực Cửu Cốc.

Thiếu niên anh tuấn kêu hoảng:

- Cẩn thận! Ất một thần công đấy!

Nhưng đã muộn! Thủ pháp của thiếu phụ chớp nhoáng đã đến kề ngực.

Vừa rồi Cửu Cốc đã sử dụng ba chiêu tuyệt kỹ sức lực đã hao phí rất nhiều, giờ lại bị thế công nhanh như điện chớp đành phải vận khí đưa tay chống đỡ.

Bùng một tiếng, Cửu Cốc bị đánh dội ra xa năm thước, thiếu phụ cũng phải lùi lại hai bước. Nàng định nhồi thêm chưởng thứ hai, nhưng bỗng thấy hai luồng ánh sáng bắn tới trước mặt.

Thì ra Hồng Liễu cùng thiếu niên anh tuấn trông thấy Cửu Cốc bị đẩy lui, đồng lúc ra tay công chặn địch thủ, Thanh Thu cùng Khất Tiên cũng ta tay, bắt buộc thiếu phụ phải thu tay về phòng thủ.

Lúc ấy trong thính đường trận đấu càng quyết liệt. Để tự bảo toàn tính mạng, ai nấy cũng đều sử dụng những thế đánh hiểm độc, đôi bên vừa bị chết vừa bị thương không ít.

Thiếu phụ đưa mắt nhìn tứ phía rồi cười nham hiểm, đoạn chu miệng rít dài một tiếng làm ám hiệu.

Bọn người áo vàng đang đấu, nghe tiếng rít ấy lập tức ngưng tay và phân ra tứ phía.

Khất Tiên hô lớn:

- Giữ chặt lấy đừng để chúng tẩu thoát!

Hàn Kỳ cười ròn:

- Chớ lo không một ai chạy khỏi nơi này đâu!

Và ông vung kiếm múa tít chặn ngay cửa Tàng trân thất, đánh lui bọn áo vàng

không thể tiến vào.

Lão già cảm y thấy vậy nhăn mặt, hừ một tiếng lạnh lùng:

– Liệu mấy đường kiếm múa rìu của người có thể cản không lão phu sao? Thật không biết tự lượng sức!

Nói dứt song chưởng liền đánh ra, một luồng âm nhu chưởng lực đẩy đội Hàn Kỳ lùi lại hai bước.

– Còn không chịu dang ra nữa sao?

Lão già cảm y lại nhồi thêm một chưởng nữa. Lão ta tận dụng hết sức bình sinh, nên đã đánh Hàn Kỳ phải lùi ra ngoài.

Thừa cơ hội bọn người áo vàng như những mũi tên tung mình nhảy nhanh vào trong trường, quần hùng thấy thế định đuổi theo, song đã bị lão già cảm y chặn đứng lại ngay.

Thiếu phụ thấy bọn áo vàng đã chạy cả rồi, liền phát hai vạt tay áo đẩy lui thiếu niên anh tuấn cùng Hồng Liệu rồi tung mình nhảy bổng lên cao.

Cừu Cốc giờ đã điều hòa khí huyết, thấy vậy hét lên:

– Người định chạy sao?

Chàng liền tung mình nhảy theo đánh một chưởng. Thiếu phụ đang lơ lửng trên không cũng chẳng thèm quay lại, phản chưởng đánh ra sau, hai chưởng chạm nhau, Cừu Cốc bị sức dội rơi xuống đất. Riêng về thiếu phụ nàng ta mượn kinh lực của đối phương phi nhanh vào tấm màn sau cửa.

Lập tức những cây đuốc trong thính đường đều tắt phụt, toàn thể tối đen như mực. Tiếng kèn kẹt nơi cánh cửa Tầng trên thất cũng từ từ đóng kín lại.

Quần hùng xôn xao náo động, Khất Tiên vội lên tiếng:

– Các bạn bình tĩnh, đề phòng bọn chúng trong bóng tối giở trò!

Lời nói chưa dứt đã nghe một tiếng động rất lớn. Một khoảng đất nơi giữa thính sụp xuống, mười mấy vị anh hùng đứng nhằm nơi ấy liền bị rơi theo.

Cừu Cốc, Hồng Liệu, Khất Tiên, Thanh Thu, Hàn Kỳ cùng cậu thiếu niên anh tuấn vội hợp lại một nơi không dám đứng rời ra, Thanh Thu có vẻ bình tĩnh hơn nói:

– Địch trong bóng tối ta ở ngoài sáng, tốt hơn ta nên rời khỏi nơi đây rồi hãy liệu!

Khất Tiên hỏi:

– Cháu có thể ra được sao?

Hồng Liệu vội xen lời:

– Việc này cháu có cách!

Nói dứt nàng liền nắm tay Cừu Cốc đi nhanh ra ngoài hành lang của thánh đường, mọi người cũng lần lượt theo sau.

Hồng Liệu đến một con đường, đưa tay lên vách sờ mó giây lâu, đoạn gật đầu như đã hiểu ra điều gì nói:

– Thì ra họ đã cải sửa đi rất nhiều, trách sao chẳng ra được.

Nàng liền tiến lên hai bước, dùng tay ấn vào một chiếc nút, một miếng đá lớn từ từ hở ra, bên trong lại có một con đường hầm khác.

Hồng Liệu nhờ được Từ Ngưỡng Chi đã chỉ bảo nên chẳng khó mấy đã đưa được bọn người ra khỏi cơ quan đến khu rừng rậm sau sơn trang.

Khất Tiên cười ha hả nói:

– Cô nương tài học uyên thâm, lão ăn mày này có lòng cảm phục.

Hồng Liệu cười trong trẻo:

– Cơ quan trong Tử vong thành trùng trùng điệp điệp, hung hiểm vô cùng. Tiệp nữ có tài năng gì, chẳng qua nhờ một vị tiên bối chỉ cho nên mới thông suốt như vậy được.

Hàn Kỳ liếc mắt nhìn tứ phía một lượt nói:

– Con yêu này đã có ý tận diệt hết nhân vật võ lâm Trung nguyên. Sợ nàng ta còn có bố trí nơi nào khác nữa chẳng?

Khất Tiên đưa hồ lô rượu lên miệng uống một hơi và cười nói:

– Chết sống đều có số mạng, chúng ta cần lo chi cho nhiều!

Cừu Cốc khó chịu trong lòng, mục đích của chàng vào Tử vong thành để giải cứu tánh mạng quần hùng. Vậy mà chính mắt chàng đã chứng kiến một số người sụp xuống cơ quan mà không thể nào cứu được họ vậy. Chàng bỗng thốt ra tiếng thở dài buồn bã.

Hồng Liệu biết ý an ủi:

– Anh chớ nên buồn làm gì. Phải nhớ rằng trong Tử vong thành còn có Tử lão tiên bối và Tư đồ tiên bối, có lẽ họ cũng lo giải cứu hộ!

Cừu Cốc lắc đầu chán nản, bỗng chàng thấy cậu thiếu niên anh tuấn đang chăm chú nhìn mình. Chàng liền bước đến trước mặt cung tay nói:

– Xin hỏi huynh đài tôn danh đại tánh?

– Tiểu đệ là Ngô Hận Thu!

– Dám hỏi Ngô huynh, không hiểu thuộc về môn phái nào?

– Tiểu đệ từ nhỏ được gia đình dạy dỗ, học tạm vài ba môn công phu chứ chẳng có môn phái nào hết cả!

Cừu Cốc biết người bạn này không muốn cho mình biết, nên cũng không hỏi

thêm. Cũng ngay lúc ấy Hàn Kỳ đưa tay cáo từ, tiếp theo Khất Tiên cũng định bỏ đi.

Cừu Cốc bỗng sức nhớ ra một điều nói:

– Vừa rồi tiền bối đã vạch mặt họ trước công chúng, bảo Long vân lệnh ấy là giả. Thế nào bọn họ cũng thù hận đến xương tủy, vậy từ nay về sau, tiền bối phải cẩn thận lắm mới được.

Khất Tiên cười lớn:

– Điều này lão đã hiểu rõ từ trước. Nhưng chúng định làm gì lão thì cũng là một việc chẳng dễ dàng đâu!

– Tuy vậy lão tiền bối cũng nên đề phòng trước là hơn.

– Lão ăn mày này với chúng đang thi nhau một trận sống chết. Nhưng ai thắng ai bại để chờ xem kết quả cuộc họp nơi Nam sơn thành tử.

Lời nói dứt thì người ông ta cũng tung vào rừng đi mất. Thanh Thu đưa mắt nhìn Cừu Cốc mấp máy môi như định nói điều gì với chàng, nhưng ngặt Hồng Liễu đang đứng sát bên, đành phải lặng thinh rồi tung mình theo sau Khất Tiên.

Giờ chỉ còn lại Cừu Cốc, Hồng Liễu cùng Ngô Hận Thu ba người, Cừu Cốc vốn có tình cảm sâu đậm với người bạn trẻ này, nên lại quay sang hỏi Hận Thu:

– Ngô huynh một mình đến đây, có phải vì muốn lấy báu vật của Tiên vương chăng?

Hận Thu im lặng lắc đầu, Cừu Cốc hỏi tiếp:

– Có phải muốn kiến thức cuốn Tiên tập võ thuật Tập thành bí kíp chăng?

– Tại hạ chưa từng nghe qua.

– Vậy huynh đến đây với mục đích gì?

Ngô Hận Thu thở ra nói:

– Huynh đài sau này ắt hiểu, hiện giờ chưa tiện nói rõ.

Cừu Cốc không hỏi thêm gì, liền cung tay nói:

– Đệ cùng huynh hôm nay gặp nhau, chắc cũng là hữu duyên, nếu huynh không tỵ hiềm, chúng ta có thể kết giao với nhau vậy.

Hận Thu vui mừng nói:

– Huynh đài đã có lòng, đệ đâu dám từ chối. Hiện giờ chúng ta đều có việc cả vậy tạm thời xin chia tay nhau.

Nói dứt thân hình chàng tung bay, hướng về phía rừng mát dạn.

Người bạn đi rồi, Cừu Cốc cảm thấy quyến luyến như vừa mất đi một vật gì. Chàng quay đầu nhìn lại Hồng Liễu, thấy nàng đang đứng nhìn chàng đắm đắm không nháy mắt. Đôi mày chàng nhíu lại nói:

– Cô nương chắc cần đi tìm ông của cô nương, tôi cũng cần phải đi kiếm sư huynh của tôi nữa!

Hồng Liễu nũng nịu:

– Không. Em muốn đi với anh cơ.

– Để làm gì? Cô nương không sợ ông cô mong đợi sao?

– Không đến nỗi đâu, em muốn luôn luôn ở bên anh thôi.

Cừu Cốc cau mày lạnh lùng nói:

– Nhưng cô phải biết tôi có muốn hay không đã chứ?

Hồng Liễu vốn là cô gái có tánh ngạo nghễ, vừa nghe lời của Cừu Cốc, đã chạm lòng tự ái. Nàng ngạc nhiên hỏi:

– Anh không thích tôi ở gần bên anh sao?

Cừu Cốc đang nóng lòng đi tìm Tỵ trần đạo trưởng, rồi đến việc ước hẹn của nàng thiếu nữ cung trang, chàng thấy chia tay với Hồng Liễu sớm chừng này hay chừng ấy nên cố ý gật đầu nói:

– Cũng có thể nói thế!

Từ lúc gặp Cừu Cốc, Hồng Liễu đã đem lòng thương mến chàng rồi, chỉ vì tánh nàng đã quen, hễ mỗi khi gặp mặt là cố trêu ghẹo cho chàng phải đuối lý không thể đáp ứng được. Cũng vì thế mà Cừu Cốc cảm thấy không vui, nên tình cảm giữa hai người còn cách xa.

Giờ bỗng nhiên Cừu Cốc tỏ ra lãnh đạm với nàng, lời nói của Cừu Cốc chẳng khác gì tiếng sét đánh ngang tai. Nàng đứng sững sờ giây lát, rồi quay mình bỏ đi như chạy trốn.

Cừu Cốc thấy vậy nhưng không hề ngăn cản. Chàng nghĩ: như thế cũng xong! Có thể tránh khỏi được bận rộn lúc gặp cung trang thiếu nữ!

Chàng thơ thẩn một mình, định cất bước đi tìm sư huynh Tỵ trần đạo trưởng.

Bỗng người đàn bà đẹp mà chàng gặp qua trong nghị thính đường lúc nãy, như một u linh, nhẹ nhàng lướt đến trước mặt chàng. Với giọng lạnh lùng nàng lên tiếng:

– Không ngờ! Có phải chăng? Nhưng chúng ta lại gặp nhau.

Cừu Cốc kinh dị thối lùi hai bước, nhưng chợt nghĩ hành động này có thể tỏ ra là mình nhu nhược, nên đứng lại nói lớn tiếng hỏi:

– Người là ai? Tại sao tâm địa vừa rồi lại độc ác như vậy?

Thiếu phụ cười khanh khách:

– Tuổi còn nhỏ chứ nên ngậm máu phun người như vậy. Lão thân làm việc ấy không đúng sao? Có gì người phải giận như thế?

– Cao thủ võ lâm Trung nguyên với người vô thù vô oán, vậy mà người thiết kế độc ác định tận diệt họ?

– Lão thân với họ có hai đảng, một bên mộ tài, một bên tham của. Như vậy song phương cũng đều mãn nguyện, chẳng công bình là gì?

– Tại hạ nói đây không phải là bọn tham của, bán thân đầu cáo.

Thiếu phụ lại cười lớn:

– Người muốn nói bọn cỏ rác vừa chết trong Tử vong thành ấy sao? Việc này càng không đáng đề cập. Bọn họ đều có ý muốn đoạt di bảo của Tiên vương. Lòng tham như vậy có chết đi cũng chẳng đáng tiếc chút nào.

Cừu Cốc cứng họng đồng thời không nghĩ ra lời nào để đáp ứng.

Thiếu phụ thấy chàng im lặng, liền chuyển sang việc khác nói:

– Lão thân có hai điều muốn hỏi, hy vọng người nên thật tình nói rõ, để khỏi ngộ nhận sau này!

Cừu Cốc hừ một tiếng nói:

– Có gì thì cứ nói đi, cần chi phải giả vờ úp mở.

– Điều thứ nhất: người đến Tử vong thành là do lệnh của ai?

– Điều thứ hai: chưởng pháp người vừa sử dụng đã học được từ nơi nào?

– Tại hạ có thể nói rằng: đến Tử vong thành hoàn toàn do lòng hiếu kỳ của tại hạ thúc giục, còn chưởng pháp đã sử dụng lúc nãy hẳn nhiên là do sư phụ truyền dạy rồi.

– Sư phụ người là vị cao nhân nào?

– Sư phụ của tại hạ là ai người đâu có xứng để hỏi đến.

Gương mặt thiếu phụ liền biến sắc:

– Người muốn rượu mời không uống, uống rượu phạt sao?

Cừu Cốc cười nhạt:

– Cho dù rượu mời hay rượu phạt, tại hạ cũng không cần thiết nói cho người biết rõ.

Bỗng lúc ấy có một bóng người từ đâu xuất hiện nhanh như điện chớp cao giọng nói:

– Bẩm phu nhân người này không những lai lịch khả nghi đồng thời trên mình còn đeo Long vân lệnh. Vạn nhất không thể nào buông tha hắn được.

Cừu Cốc nhanh mắt nhìn sang, thì ra kẻ mới đến là cụ già cầm y. Lòng chàng không khỏi hồi hộp. Đối phó với một mình thiếu phụ, chàng còn chưa chắc đã thắng nổi, giờ lại thêm lão già, tình thế càng khó khăn hơn.

Thiếu phụ vừa nghe lão già cầm y nói đến Long vân lệnh phù, mặt nàng liền

biến sắc, lạnh lùng nói:

– Thảo nào hấn vào ra trong thành không hề sệt!

Mấy ngày gần đây, Cừu Cốc căn cứ theo những sự việc xảy ra, ngẫm hiểu bọn này đã lợi dụng danh nghĩa Phổ kiếm minh để tiến hành một âm mưu gì khác. Khất Tiên đã ngang nhiên kháng cự lại Long vân lệnh, có lẽ ông cũng đã thấy được việc này rồi.

Lão già cảm y nầy giờ chỉ đứng quan sát thái độ của Cừu Cốc giờ nghe lời nói của thiếu phụ, ông ta xen lời:

– Theo hiện tượng gần đây ở các nơi, chứng minh đã có người âm thầm ngăn cản sự tiến hành của tổ chức chúng ta, theo thuộc hạ thấy thì chẳng nên tha mạng người này.

Thiếu phụ tỏ ra bức bối khoác tay nói:

– Khỏi cần nói nữa, ta hiểu rồi!

Đoạn nàng quay người sang nói với Cừu Cốc:

– Mọi mệnh lệnh của lão thân cũng chỉ là thừa hành mệnh lệnh của ân chủ. Nếu cậu đúng là người hậu bối của một đồng chí trong tổ chức Phổ kiếm minh, xin cứ nói thật, để tránh sự lầm lỗi của lão thân đối với lệnh tôn.

Cừu Cốc cười nói:

– Người vừa rồi bảo ân chủ ấy là ai?

– Ha ha Câu hỏi này thật là thừa! Nếu quả là hậu bối của một đồng chí trong tổ chức, hiển nhiên phải biết là ân chủ lâu nay chỉ có một không hai!

– Người ấy hiện giờ ở đâu?

– Nam sơn thành tử. Nếu người không tin, ta có thể dắt người đến gặp mặt.

Cừu Cốc mặt không hề thay đổi lạnh lùng nói:

– Phương giá ở trong tổ chức Phổ kiếm minh, đứng về địa vị nào?

– Khi chưa rõ được lai lịch của người, lão thân không tiện nói ra.

Cừu Cốc vốn là thiếu niên tánh còn háo thắng, trong lúc nóng nảy chàng liền vạch ngực để lộ kim bài của tiên ông đã tặng, kim bài tỏa ra một ánh sáng chói mắt, chàng hỏi:

– Kim vân lệnh này với Kim vân lệnh của người cái nào là thật, cái nào là giả?

Thiếu phụ vừa thấy Long vân lệnh của Cừu Cốc, mặt liền biến sắc, nhưng lập tức trấn tĩnh lại ngay.

– Long vân lệnh của bốn tọa vẫn do Ân chủ đích thân trao tặng, làm sao giả được. Không hiểu kim bài của người làm ở nơi nào để mưu đồ gây rối, gan thật chẳng nhỏ.

Cừu Cốc nghe nói buông tiếng cười giòn:

– Giả thật, thật giả. Trong lòng các người ắt đã hiểu rõ, ta không cần phải biện luận làm gì.

Trong lúc Cừu Cốc đưa kim bài ra và đang nói chuyện với thiếu phụ, lão già cảm y ngầm có ý định, vội ra tay nhanh như điện chớp mong cướp lấy kim bài của chàng.

Cừu Cốc nãy giờ đứng trước kẻ thù, chàng đã sớm phòng bị, vừa thấy thế vội rút tay lại, tay kia thuận đà chĩa vào Nhũ căn huyết nơi dưới vú của lão già.

Lão già cảm y không ngờ đối phương lại ứng phó quá mau lẹ, hừ lên một tiếng lạnh lùng. Bàn tay đưa ra định cướp kim bài khi nãy liền biến thành chưởng đánh mạnh vào vai Cừu Cốc.

Cừu Cốc lách mình tránh né, vội nhét lại kim bài vào người cất kỹ. Nhưng lão già đã có ý giết cho được chàng thấy thế chưởng đầu đánh trượt, ông liền vung chưởng tiếp theo, một hơi đánh liền bảy chưởng.

Đây là lần đầu tiên Cừu Cốc phải chạm trán với cụ già. Chàng cảm thấy chưởng lực của cụ già độc ác lạ thường, trong tiềm lực vừa cương vừa nhu, phức tạp vô song.

Chàng liền ra tay sử dụng thế Giang vũ phi phi chặn đứng thế công của địch thủ. Tiếp theo lại đánh ra hai chiêu nữa cùng trong Tiềm long cửu thức.

Phải biết giờ đây công lực của chàng rất thâm hậu, lại thêm chưởng pháp tuyệt luân của Tiên ông, nên thế chưởng vừa được đánh ra, uy lực không thể tưởng tượng được khiến cho lão già cảm y phải vội lùi lại mấy bước để né tránh.

Thiếu phụ đứng bên thấy Cừu Cốc sử dụng những chiêu thức cực kỳ biến ảo, cho đến nàng cũng chưa từng thấy qua ai sử dụng bao giờ. Mặt nàng hiện rõ sự sợ hãi, bối rối lớn:

– Đừng đánh nữa. Tạm thời cho hắn đi thôi.

Lời nói dứt, thân hình nàng cũng đã khuất dạng trong cụm rừng. Lão già cảm y ngơ ngác không hiểu nguyên do gì, cũng đành tháo lui đi mất.

Bọn họ đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên ra đi, khiến cho Cừu Cốc cảm thấy mù mịt, không hiểu thâm tâm họ có dụng ý gì. Chàng đưa tay lên lau những hạt mồ hôi trên trán rồi cất bước lên đường.

Đi được một khoảng thì lại thấy có bóng người từ trên núi chạy xuống. Chàng chưa hiểu kẻ ấy là thù hay bạn vội vã núp mình trong lùm cây đợi xem cho rõ.

Trong khoảng khắc người ấy đã đến nơi chàng núp. Bóng người ấy tỏ vẻ ngơ ngác nói:

– Ý vừa rồi thấy rõ ràng có người đang đấu với nhau kia mà?

o o o